

ἀπολυστηρόξυλο τό, ἀμάρτ. ἀπολ'στ'ρόξ'λον Στε-
λλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀπολυστηῖρα καὶ ξύλο.

Τὸ ξύλον τῆς ἀπολυστηῖρας τὸ φράττον τὸν κρου-
σὸν τῆς δεξαμενῆς, δι' οὗ ἐκρέει τὸ ὕδωρ.

ἀπολύστρα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω.

Ἀπολυστηῖρα, δ ἰδ.

ἀπολυτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀπολυτὰ Πε-
λοπν. (Μάν.) ἀπολυτὰ ἐνιαχ. ἀπολυτὰ Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός.

1) Ἀπολελυμένως, ἄνευ δεσμοῦ Πελοπν. (Μάν.): Ἐχω
οἷς γίδες ἀπολυτὰ 'ς τὸ χτήμα. Ἀφῆσε τὸ γαιδοῦρι ἀπολυτὰ
ἐκάνε ζημίες. 2) Πλαγίως καὶ οὐχὶ καθέτως διὰ τοῦ
ἄκρου, ἐπὶ βολῆς ράβδου οὕτως ὥστε νὰ κτυπήσῃ πλαγίως
καὶ οὐχὶ δίκην ἀκοντίου Πελοπν. (Λακων.): Πέταξε τὴ
μαγκούρα του ἀπολυτὰ καὶ βάρεσε τὴ γίδα. Συνών. ἀπο-
λυταριστά.

ἀπολυτάδι τό, Πελοπν. (Μεσσ.) ἀπολυτάδι Πελοπν.
(Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδι.

Παραφυσὰς ἐκ τῆς ρίζης τῆς ἐλαιίας. Συνών. κολορ-
ρίζι, παραπούλλι.

ἀπολυταρξά ἡ, ἀπολυταρξία Κύθηρ. ἀπολυταρξία
Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) ἀπολυταρξία Εὐβ. (Αἰδηψ.) Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Γαλανᾶδ. Ἐγκαρ. Κεραμ. Κορων.) Πελοπν. (Κορινθ.)
ἀπολυταρὰ Κρήτ. (Βιάνν. Ἐμπαρ. Μεραμβ. Μονοφάτσ.
Σητ. κ.ά.) πολυταρὰ Κρήτ. (Σητ.) ἀπολυταρξὰ Κεφαλλ.
Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀπολυτάρει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ξά.

1) Βολὴ τῆς ποιμενικῆς ράβδου, τοῦ λαγωβόλου, ἢ λίθου
Κρήτ. (Βιάνν. Ἐμπαρ. Μεραμβ. Μονοφάτσ. Σφακ. κ.ά.)
Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Κορων.): Αὐτὸς ἐσκότωσε τὸ
λαγὸ μὲ μὴν ἀπολυταρὰ Κρήτ. Παῖξε μὴν ἀπολυταρὰ τ' ἄρνοι
νὰ μὴ δάῃ 'ς τὴν ἐζημιά Κρήτ. Ἦσανε μαζωμένα κωπέλλια
κ' ἐκολλούσανε ἀπολυταρὲς 'ς τὴν γαρά κ' ἐρρίχνανε καρύδια
('ς τὴν γαρά = 'ς τὴν καρυδγὰ) Ἐμπαρ. Τοῦ παιξε μὴ ἀπολυ-
ταρὰ Μονοφάτσ. Ἦφνέ μου, μὰ ἤρριξά του μὴν ἀπολυταρξὰ
κ' ἐξάπλωσά το γάτω Ἀπύρανθ. Μὴ γολληματοσαρξὰ γαρύδια
'δα 'πάνω 'ς τὴν γαρυδγὰ κ' ἤδωκά τουνε μὴν ἀπολυταρξὰ
κ' ἤρθα γάτω αὐτόθ. Θὰ τοῦ ρίξῃ μὴν ἀπολυταρξὰ νὰ τόνε
κουραδιάσῃ (νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ κόκκαλα) Κορων. Συνών.
ἀπολυτάρει 2, ἀπολυταρίδι 1, ἀπολυταρραβδγὰ.

β) Βιαιὰ ἀπώθησις Κρήτ. (Βιάνν. Σητ. κ.ά.): Τσῆ 'δωκε
μὴν ἀπολυταρὰ καὶ τὴν ἐγρέμισε Σητ. Ἄωσ' του μὴν ἀπολυ-
ταρὰ νὰ φύγῃ ἀπὸν τὰ μάτια μου αὐτόθ. Συνών. ἀπολυ-
ταρίδι 2, σπρωξγὰ. 2) Βλαστὸς τῆς ἀμπέλου εἴτε ὅλως
ἀκλάδευτος καταλειπόμενος, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς καταβο-
λάς, εἴτε κλαδευόμενος εἰς ἱκανὴν ἀπὸ τοῦ στελέχους ἀπό-
στασιν πρὸς μεγαλυτέραν καρποφορίαν Κεφαλλ. Κύθηρ.
Πελοπν. (Κορινθ. κ.ά.): Πολλὰς ἀπολυταρξὰς ἀφῆσε 'ς αὐτὸ
τὸ κούτσουρο (τὸ στέλεχος τῆς ἀμπέλου) Κορινθ. 3) Ἰκοντὸς
τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ δι' οὗ συγκρατεῖται σταθερῶς τὸ ὀπί-
σθιον ἀντίον Εὐβ. (Αἰδηψ.) 4) Τὸ στόμιον τοῦ ὕδρα-
γωγοῦ ὁπόθεν διοχετεύεται τὸ ὕδωρ εἰς τὰς πρασιάς τοῦ
κήπου Νάξ. (Ἐγκαρ. Κεραμ. Κορων.): Κόψε τὴν ἀπολυ-
ταρξὰ, γιατί ἐποτίστηκεν ἡ πρασιά Κεραμ. Βούσωνε τὴν ἀπο-
λυταρξὰ κασὰ νὰ τὸ μαζάσῃς, νὰ μὴ σπάσῃ τὸ νερὸ Κορων.
'Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀντικύθ. Ζάκ.

ἀπολυτάρει τό, Κρήτ. Πελοπν. (Λακεδ. κ.ά.) πολυτάρει
Πελοπν. (Ἀράχ. Βισαρ. Λακεδ. Μεγαλόπ. Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι.

1) Ράβδος ἰδίᾳ τῶν ποιμένων ὁζώδης κατὰ τὴν κορυ-
φὴν βεβαρημένην διὰ προσηλώσεως σιδηρῶν ἡλῶν, λαγω-
βόλον Κρήτ. Συνών. ἀπολυτή (ἰδ. λ. ἀπολυτός).

2) Βολὴ τῆς ποιμενικῆς ράβδου, τοῦ λαγωβόλου Κρήτ.
Συνών. ἀπολυταρξά 1, ἀπολυταρίδι 1, ἀπολυταρ-
ραβδγὰ. 3) Κόφινος πλεκτὸς ἐκ βλαστῶν λύγου ἢ ἐκ
καλάμου Πελοπν. (Ἀράχ. Βισαρ. Λακεδ. Μεγαλόπ. Οἶν.
κ.ά.): Ἐνα ἀπολυτάρει ἐλαιὲς - σῦκα κττ. Λακεδ. Θὰ τὰ κου-
βαλήσῃς μὲ τὰ πολυτάρια σωροὺς 'ς τὸ δρόμο Οἶν. Συνών.
κόφα.

ἀπολυταρξίζομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) πολυταρξίζο-
μαι Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀπολυτάρει.

1) Τρέχω ὡς βολὴ τοῦ ἀπολυταριοῦ, ἤτοι πολὺ: Ἐπά-
θηξέ μου κ' ἐπολυταρξίζουδανε κ' ἐπάαινε ὄξω, πόθάρει
γάνεις πῶς εἶναι σφαῖρα. 2) Ἐπὶ τῶν κτηνῶν, προσπαθῶ,
ἀγωνίζομαι: Ἡπολυταρξίετον ὁ βοῦς νὰ κόψῃ τὸ σκοινί.

ἀπολυταρξισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολυταρξίζομαι.

Δρόμος ταχύς, τρέξιμο: Εἶδ' ἀπολυταρξισμὸς ἦτον
ἐκεῖς, μὲ τὸ ζόρι μὲ χαιρέτισεν ἀ τὴ βία δοῦ 'χε!

ἀπολυταρίδα ἡ, ἀμάρτ. πολ'ταρίδα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀπολυτάρει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδα.

Κάλαθος. Συνών. καλάθι.

ἀπολυταρίδι τό, Δ.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀπολυτάρει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι.

1) Ἀπολυταρξά 1, δ ἰδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐνα
σφαχτὸ διάκα νὰ πιάσω κ' ἤφνέ μου, μὰ ἤρριξά τὸναν ἀπολυ-
ταρίδι κ' ἤπεσε γάτω. 2) Ἀπολυταρξά 1β, δ ἰδ., Δ.Κρήτ.:
Ἐδωκέ μου 'ναν ἀπολυταρίδι καὶ τὸν ἐπέταξε 'ς τὴν ἄλλη βάδα.

ἀπολυταρίζω Κρήτ. ἀπολυταρίζω Πελοπν. (Μάν.)
ἀπολυταρίζω Πελοπν. (Μάν.) ἀπολυταρίζω Κρήτ. (Βιάνν.
Ἐμπαρ. κ.ά.) ἀπολυταρῶ Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) πολυταρίζω
Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀπολυτάρει. Ὁ τύπ. ἀπολυταρίζω
ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπολυτάριζα κατὰ τὸ σχῆμα ἔρριζα
-ρίζω κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,291. Κατὰ ΣΞανθοῦ.
ἐν ἐκδ. Ἐρωτοκρ. σ. 673 ἐκ τοῦ ἀπολυτός - ἀπολυταρὰ
καὶ ρίζω. Ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 502 ἀορ. ἐπολυτάριζα.

1) Βάλλω, ρίπτω τὸ ἀπολυτάρει κατὰ τινος Πελοπν.
(Μάν.) 2) Ρίπτω μεθ' ὁρμῆς, ἐκσφενδονίζω Κρήτ.
(Σητ. κ.ά.): Πιάσε τα, μὴ δ' ἀπολυταρῆς ἐτσά Σητ. Αὐτὸ
ποῦ κρατεῖς 'ς τὰ χέρια σου ψακώνει, πολυτάρειξέ το (ψα-
κώνει = δηλητηριάζει) Ἐμπαρ. Ποιὸς ἐπολυτάρειξέ τοῦ
κωπέλλου τὰ παπούτσια παέ; Κρήτ. Ἦ σημ. καὶ ἐν Ἐρω-
τοκρ. ἐνθ' ἀν. «τὰ μάθαινες ἐξέμαθες, τὰ ξέρεις ἤχασές τα|
καὶ τὰ ρηγάτα 'ς τσοὶ κοπρὲς ἐπολυτάρειξές τα». Συνών.
ἀπολυτάρω 1.

ἀπολυτάρεις ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀπολυταρὲ Κρήτ.
(Σέλιν.) Οὐδ. πολ'τάρει Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρις.

1) Οὐδ. οὖς, ἐπὶ βοσκημάτων, τὸ ἀπολύσαν ἐξαιρετικὸν
ἀνάστημα Εὐβ. (Στρόπον.): Ἀρνὶ πολ'τάρει.

